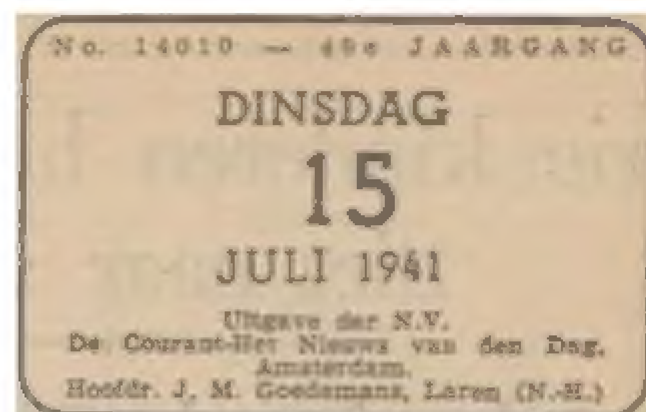
Tom Poes in de Tovertuin

Geknipt uit

DE COURANT
Het Nieuws van den Dag
Kantoren: N.Z. VOORBURGWAL 345 · AMSTERDAM · Telefoon 49211 (5 lijnen)

In de periode

No. 14010 — 49e JAARGANG
DINSDAG
15
JULI 1941
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag,
Amsterdam.
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

t/m

No. 14037 — 49e JAARGANG
VRIJDAG
15
AUGUSTUS 1941
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag,
Amsterdam.
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

groententuin aangelegd, ± 60 m.2. De | Maar de redder was in de buurt; de | grijpen. Watertrappend en onderwijl | vader Stam.

Tom Poes in de Tovertuin

Een vreemde verschijning

Op een dag had Tom Poes een wandeltocht gemaakt naar de Drie Kromme Sparren. Die stonden op een hoge heuvel, een heel eind van zijn huis af en het was een flinke wandeling geweest, dat beloof ik je! Het was dan ook al laat in de middag toen Tom Poes huiswaarts keerde.

— Tjonge, dat was een mooi dagje! mompelde hij in zichzelf. Het is toch maar een mooi uitzicht op die heuvel. Alleen is het jammer dat het in deze buurt zo stil is . . . Er is hier letterlijk niets te beleven en er gaat toch maar niets boven avonturen voor een flinke,

En net toen Tom Poes zover was met zijn overpeinzingen, zag hij bij een bocht van de weg iemand lopen. Een vreemde figuur was het, met een geruite jas aan en een leren tasje aan een riem over zijn schouder.

— Wel, dacht Tom Poes, dat moet een vreemdeling zijn! Iemand die zulke grote ruiten op zijn jas draagt woont hier niet in de buurt! Wat zou die vreemdeling hier zoeken? Daar moet ik meer van weten!

Intussen blies de vreemdeling een grote rookwolk uit zijn pijp.

— Hm! bromde hij in zichzelf. Het ziet er helemaal niet naar uit, dat hier iets te beleven valt! Nee, dat zou je zo niet denken. Maar ik weet wel beter! Oho! Ik heb een verre reis gemaakt om hier te komen! Ik heb over land en zee en heuvels en bergen en door bossen gereisd om de Kale Driesprong te vinden en ik zal hem vinden ook! Oho! Maar gemakkelijk is het niet, ó, nee! Ik word er moe van, o, wat word ik moe!

hadden allemaal al jongen. Ook de berg- (Nadruk verboden.) [illegible] muur, waarvan zij te voren afge- gens op 20 Juni a.s. — (A. N. P.)

Tom Poes in de Tovertuin

Ollie B. Bommel

— Alle voetstappen-nog-an-toe! mompelde de vreemdeling in zichzelf. Wat heb ik een eind geloopen! Ik moet even uitrusten, daar gaat niets van af! Hè, hè, heerlijk om even te zitten. Dat doet een wereldreiziger goed! Maar, alle kabaal, wat is het hier stil! Ik ben in een dag reizen nog niemand tegengekomen! Wat een stilte, wat een stilte! Intusschen had Tom Poes flink doorgeloopen en toen hij zag, dat de vreemdeling op een steen was gaan zitten, ging hij naar hem toe en maakte een beleefde buiging.

— Zoekt u hier misschien iets of iemand? vroeg hij. Kan ik u misschien helpen?

— Wel, tut-tut, oho! riep de vreemdeling. Wat laat je me schrikken! Hè, foei, kom-kom! Maar, eh, helpen, zei je? Ja, wanneer je me kon zeggen waar de Kale Driesprong is zou je me zeer verplichten!

— Als het anders niet is, zei Tom Poes, dat is hier vlak bij! Ik wil u er met alle plezier even heen brengen. Maar als het niet onbescheiden is, zou ik u willen vragen wat u daar moet zoeken. Uren in de omtrek is er geen huis te vinden en er komt ook nooit iemand. Daar kunt u toch de nacht niet doorbrengen?

— Pffff! zei de vreemdeling. Ik zoek geen menschen en geen huizen, jonge vriend! Maar, eh ... laat ik me eens even voorstellen, dat is ten slotte de gewoonte onder goed opgevoede lieden van ons soort. Mijn naam is Bommel. En hoe heet jij?

— Tom Poes, zei Tom Poes terwijl hij den vreemdeling een hand gaf.

— Wel, Tom Poes ..., zei de vreemdeling. Wat zei je? riep hij toen. Tom Poes? Maar dan heb ik al over je in de krant gelezen! Wel, dat tref ik! Geef me de vijf! En je mag me gewoon kortweg Ollie B. Bommel noemen. Wel, kom mee naar de Kale Driesprong, jonge vriend, dan zal ik je er alles van vertellen! Wel, wel, kom, kom!

VERDWAALDE

zelfig lachend en keuvelend bij U te

zijn wij erkentelijk. De brief is thans in

ONGEVALLEN BIJ HET

Tom Poes in de Tovertuin

Een oud boekje

— Wel, jonge vriend, zei Ollie B. Bommel toen ze samen verder liepen over het bospad, ik zal je vertellen wat ik op de Kale Driesprong zoek .... Hij trok een grote rookwolk uit zijn pijp en vervolgde geheimzinnig fluisterend: Een Toverwagen, Tom Poes, een Toverwagen!

— Hè, wat? vroeg Tom Poes verbaasd. Een Toverwagen? Wat is dat voor een ding? En wat moet die op de Kale Driesprong doen?

— Geloof je me soms niet? vroeg Ollie een beetje beledigd. Foei, kom-kom, het is de zuivere waarheid, meneer! Ik zal het je bewijzen! Hij trok een oud, in leer gebonden boekje uit zijn jaszak en vervolgde: Kijk, dit heb ik ergens op een markt gekocht en toen ik er zo in bladerde las ik ineens deze regels .... wacht even, ik zal het je voorlezen, luister goed.... 's even kijken.... ja hier staat het....:

— Tussen de heuvel der Drie Kromme Sparren en het Donkere-Boomen Bosch ligt de Kale Driesprong. Bij iedere volle maan rijdt er langs deze driesprong een vreemde wagen, zonder bestuurder of eenig ander levend wezen. Deze wagen rijdt hier al sinds mensenheugenis en het is nog nooit aan iemand gelukt om vast te stellen waar hij heengaat, daar hiervoor de snelheid te groot is.

— Dat is alles! zei Ollie B. Bommel. Nou, hm, toen ik dat gelezen had heb ik mijn jas aangetrokken, heb mijn verrekijker omgedaan en ben op reis gegaan. Tja, die wagen wilde ik wel eens zien, dat begrijp je!

— Ja, dat is de moeite waard, heer Ollie! zei Tom Poes. Dat klinkt alsof het een avontuur zou kunnen worden. Tjonge! Een Toverwagen! Die wil ik ook wel eens zien. Maar, kijk, hier is de Kale Driesprong al!

Tom Poes in de Tovertuin

Een prachtig idee.

— Wel, het is prettig, dat je me hier gebracht hebt, Tom Poes! zei heer Ollie B. Bommel tevreden. En het is wel zo gezellig, dat je me gezelschap blijft houden om die vreemde toverwagen ook te zien!

— Ja, zei Tom Poes. Maar ik geloof toch, dat het niet zo leuk is om alleen maar naar die wagen te k ij k e n . . . . .

— Tut-tut, kom-kom! riep Ollie verbaasd. Wat heb ik nu aan mijn riem hangen? Je zei toch zelf, dat je . . .

— Ja zeker, zei Tom Poes vlug. ik bedoel alleen maar, dat het veel aardiger zou zijn om in die wagen te springen en mee te rijden!

— Alle Tom Poesen-nog-an-toe! Dat is een idee! Dát is een avontuur! Prachtig! Schitterend! Hoe verzin je het! riep heer Bommel en hij begon van pleizier van z'n ene been op het andere te springen.

Ja, heer Bommel was helemaal opgetogen van het idee om in een toverwagen te gaan rijden en hij had haast geen geduld om te wachten totdat het zover zou zijn. En dat was lastig, want het wachten duurde erg lang.

De maan stond al hoog aan de hemel toen Tom Poes ineens zei: Stil eens, heer Ollie, ik hoor iets in de verte!

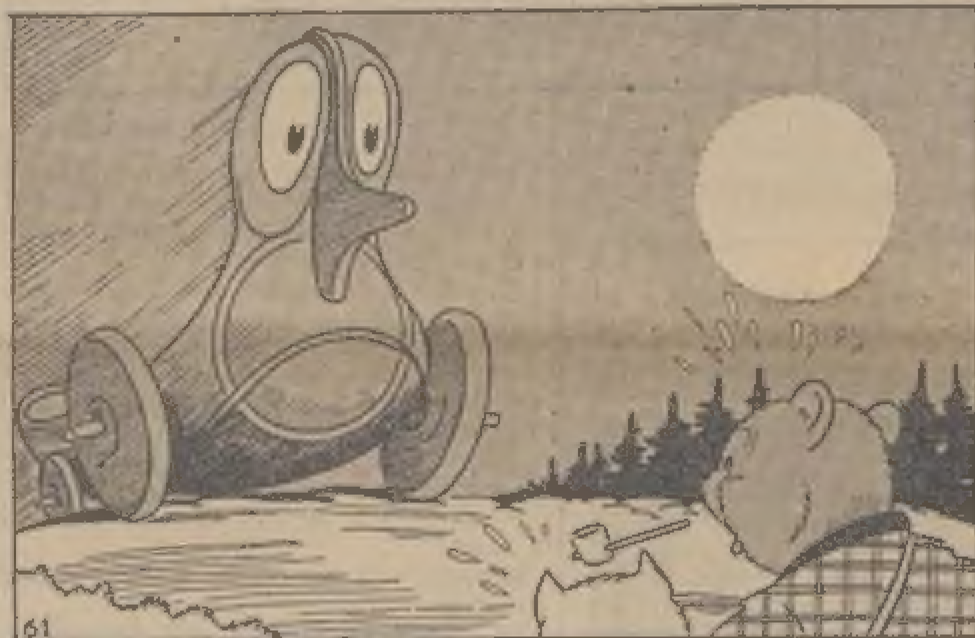
— Oho! riep Ollie B. Bommel. Ik hoor ook iets! Iets rammelends en rollends! Zou dat . . . Zou dat de toverwagen zijn, Tom Poes?

— Stil! zei Tom Poes. Praat niet zoveel en houdt u gereed, het zal een hele toer zijn en misschien is het wel gevaarlijk ook!

bureau „Stadsplan-Rotterdam". | f 655.400.

Tom Poes in de Tovertuin

Daar komt hij!

Het ratelende geluid kwam steeds dichterbij, de grond begon te dreunen, heer Bommel kreunde en Tom Poes trippelde van z'n ene voet op de andere, en toen, ineens.... verscheen er boven de rand van de heuvel een wagen! Een hele vreemde wagen met een grote kop waarin een paar monsterachtige ogen schenen te gloeien. En dat voertuig reed met grote snelheid op hen toe!

— Ohooooo....! zei heer Bommel. D-d-d-de t-t-t-toverwagen! Z-z-z-z-z-zie je d-d-dat?

Hij verloor zijn pijp van verbazing en Tom Poes trok hem vlug aan zijn arm.

— Opzij! riep hij. Kom vlug! Hollen, anders halen wij het niet! Kom mee, heer Ollie! Nu, heer Bommel bewees, dat hij kon lopen, al was hij dan ook niet zo mager en klein als Tom Poes! Maar het viel niet mee; de wagen had een grote snelheid en bovendien reed hij nu de heuvel weer af. Ze waren nu de driesprong al lang voorbij en nog steeds waren ze niet dichter bij de Toverwagen gekomen.

— Dat gaat nooit goed! dacht Tom Poes. We zijn niet vlug genoeg geweest! Toch nog proberen! en hij liep zoals hij nog nooit gelopen had. De arme dikke heer Bommel volgde hem hijgend en piepend.

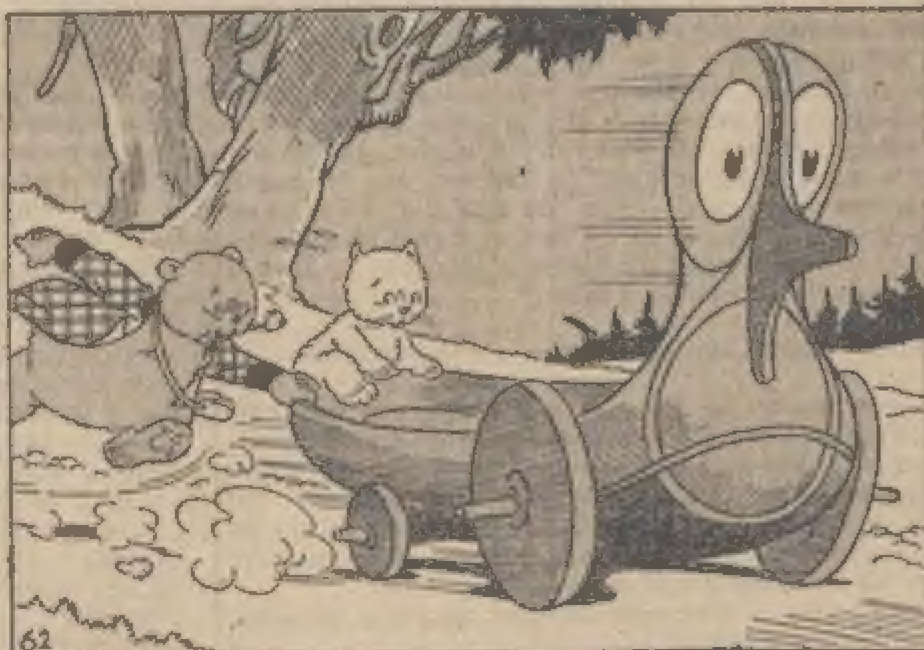
DE vier Nederlandsche jongens

METAAL INLEVERING

in tweevoud rechtstreeks te worden ingezon-

Tom Poes in de Tovertuin

Met razende snelheid

De toverwagen minderde een beetje vaart toen hij weer op de vlakke grond kwam en daardoor slaagde Tom Poes er in om met een geweldige sprong de rand van het voertuig te grijpen. Heer Bommel greep met een woeste kreet de leuning en vloog er achter aan.

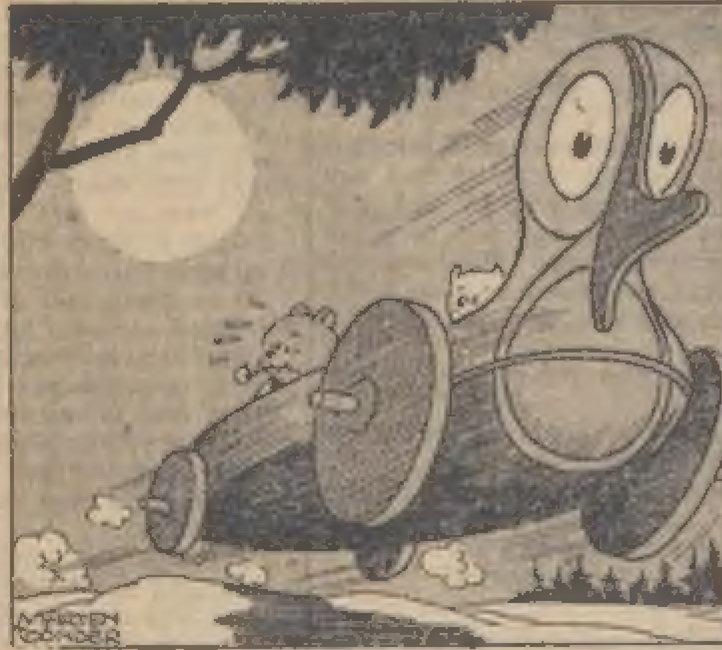
— Hou vast! riep Tom Poes. Nu, Ollie B. Bommel hield vast en toen Tom Poes hem een hand gaf en flink rukte, slaagde hij er in zijn lichaam op de rand te werken en naar binnen te klimmen.

— Pfffffff ... hé, hé, ach .. zuchtte hij, nadat hij een poosje stil had zitten hijgen. Dat — was — net op het nippertje! ..wat 'n vaart heeft die wagen!

— Ja, zei Tom Poes, en nu wij er in zitten gaat hij nog veel vlugger, merkt u wel?

— Nu je het zegt.. ., zei heer Bommel, ik geloof, dat je gelijk hebt! Het lijkt wel alsof hij vliegt! Je kunt de wielen niet eens meer hooren ratelen . . . ! Wel, Wel! En waar denk je nu, dat we heen gaan, Tom Poes?

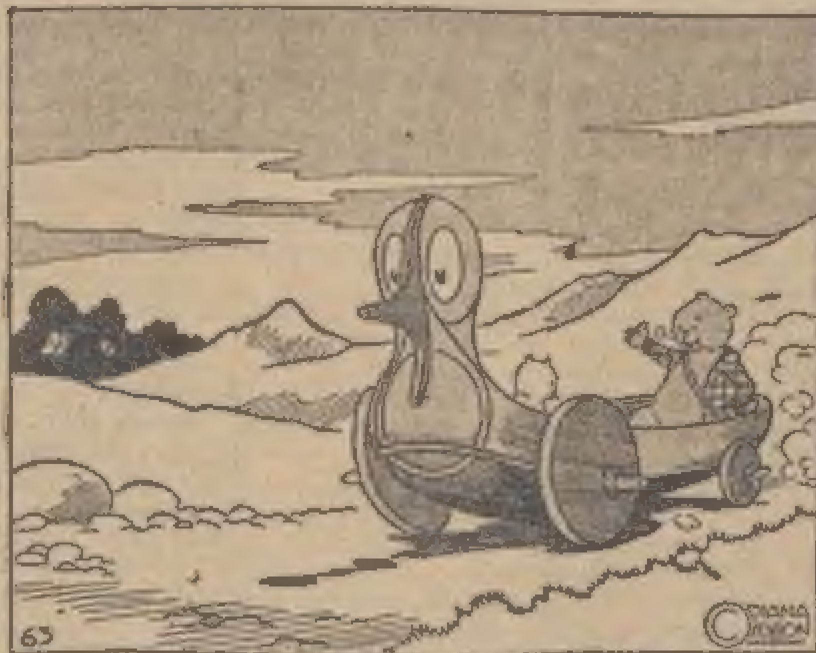

— Ik heb er geen idee van, zei Tom Poes. Maar het zal wel interessant zijn! Zo'n toverwagen rijdt ten slotte niet voor niets sinds jaar en dag over de wegen! Nee, Heer Ollie, het zou me niets verbazen, wanneer we vreemde dingen gingen beleven!

— Wel, wel, zou het? Alle Toverwagens-nog-an-toe! zei heer Bommel. Ik hoop het, jonge vriend!

Tom Poes in de Tovertuin

Het doel bereikt

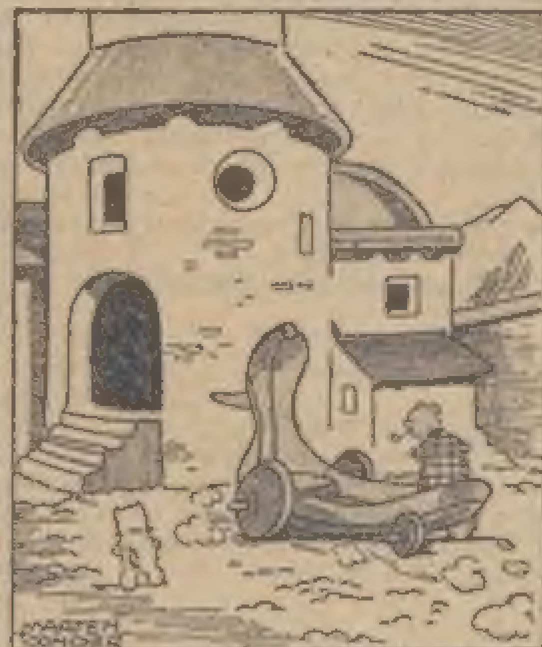
De Toverwagen reed de hele nacht door met dezelfde snelheid. De maan was al lang verdwenen en het licht van de opkomende zon kwam al aan de kim toen hij eindelijk vaart begon te minderen. Nu het lichter werd, zagen Tom Poes en Heer Ollie ook, dat het landschap veranderd was. Het was bergachtig en kaal geworden en de bossen, die hier en daar aan de horizon te zien waren, zagen er somber en woest uit.

— Wel, wel, een saaie boel hier, zei Heer Ollie B. Bommel. Het lijkt wel alsof hier nooit iemand komt.

— Hm, zei Tom Poes, ik vind het net een plek voor een toverwagen. Als U het mij vraagt, denk ik, dat we al gauw zijn waar we wezen moeten.

— Wel, je hebt gelijk! riep Heer Bommel. Kijk maar eens achter je, Tom Poes! Daar ligt een huis! En we gaan er recht op af! Daar is het einde van deze tocht, wat ik je brom! Heer Bommel had gelijk. De Toverwagen reed netjes onder het poortje door en stond op de binnenplaats stil.

— Wel, alle toverhuizen-nog-an-toe! mompelde Heer Bommel. Dat huis ziet er vreemd uit. Geheimzinnig, om zo te zeggen! Wat gaan we nu doen, jonge vriend?

— We moesten maar eens naar binnen gaan, zei Tom Poes terwijl hij uit de wagen sprong. Ik wil nu het naadje van de kous weten.

Tom Poes in de Tovertuin

Gevaarlijke opdracht

Heer Bommel klom uit de wagen en liep achter Tom Poes aan om naar binnen te gaan. Maar Tom Poes hield hem terug. — Wacht eens even, zei hij. Ik hoor iets! Er komt iemand aan. Hij had gelijk. In de deuropening verscheen een klein oud vrouwtje, dat hem met een vriendelijke glimlach aankeek.

— Ach, zei ze met een bevend oud stemmetje, ik wist, dat de wagen deze keer niet leeg terug zou komen! Hij is veel eerder thuis dan anders! Ach, wat ben ik daar blij om! Dit is het ogenblik waar ik al zeven-en-negentig jaren op gewacht heb. Met iedere volle maan heb ik hem weggestuurd, maar kom toch binnen !
steeds is hij weer leeg teruggekomen! Ach..

Heer Bommel klom het trapje op, gevolgd door Tom Poes. — Wel, wel, bromde hij, dat is een aardig oud vrouwtje! Wat heeft die er aan om toverwagens uit te sturen?

Hij stapte de kamer binnen en maakte een diepe buiging.

— Mijn naam is Ollie B. Bommel, zei hij, en dit is Tom Poes! En we zijn erg benieuwd waarvoor U ons nodig hebt.

— Ik heet Anne-Miebetje, zei het oude vrouwtje. Het is me heel aangenaam kennis met jullie te maken. Ja, ik zoek al zeven-en-negentig jaren naar iemand, die dapper en moedig en ondernemend is en daarom heb ik die toverwagen er op uit gestuurd. Ik dacht, dat iemand, die moedig genoeg zou zijn om er in te klimmen en mee te rijden net degene zou zijn die ik gebruiken kan!

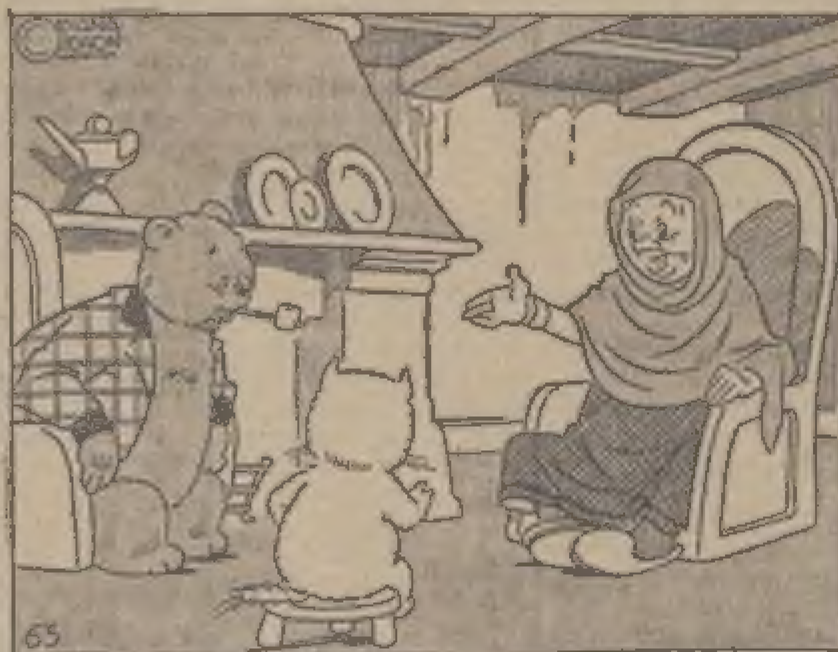
— We zijn tot uw dienst, zei Tom Poes. We zijn moedig en sterk en ondernemend.

— Wacht even, zei het vrouwtje. Het is een gevaarlijke opdracht. Als het zo eenvoudig was, zou ik het zelf wel kunnen opknappen en had ik niet zeven-en-negentig jaren hoeven te wachten totdat er eens iemand met mijn toverwagen mee zou komen! Maar kom toch binnen, dan kunnen we verder praten.

politiecorps deed. Ipen (Tedai-schapen) uit Noord-Afrika en ken van sympathie van de zijde der straat en op korten afstand van hem

Tom Poes in de Tovertuin

Goede werken

— Ik zal jullie vertellen waarvoor ik jullie diensten nodig heb, zei Anne-Miebetje toen ze allemaal zaten. Jullie moeten weten, dat ik vroeger heel veel toverdingen heb gemaakt. Ja, je hoeft niet te schrikken, ik ben een tovervrouwtje, maar ik heb nooit slechte dingen gemaakt. Alleen maar goede en nuttige zaken. Ik zal het je straks laten zien. Nu, om al die dingen te kunnen maken had ik allerlei kruiden nodig, maar de hoofdzaak was toch dat ik overal het ei van mijn gouden vogel doorheen roerde. Dat gaf pas de toverkracht, snap je?
En nu is die vogel, mijn mooie gouden vogel, zeven-en-negentig jaren geleden weggelokt door een boze tovenaar.

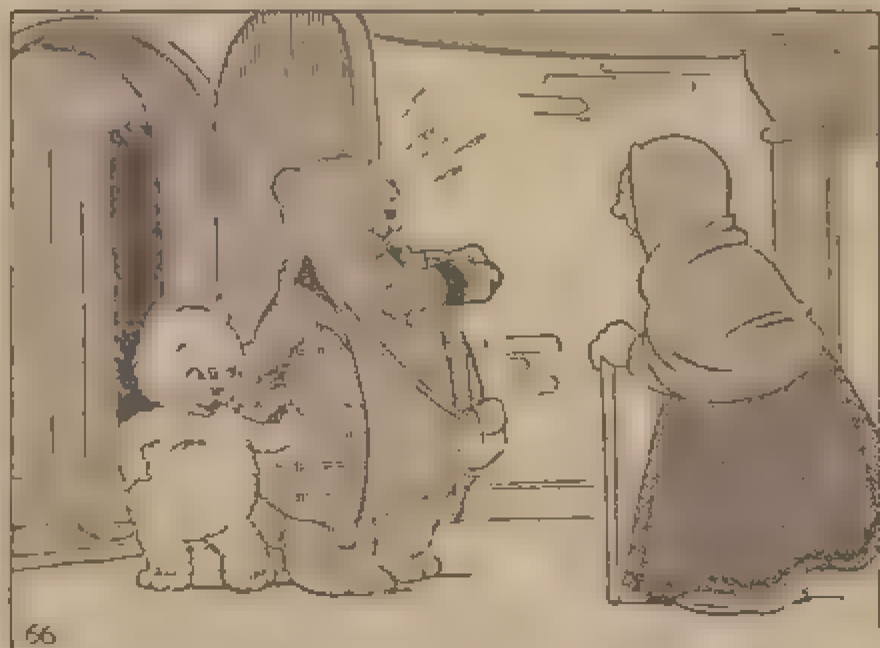
Hocus Pas heet hij, en hij heeft het arme dier opgesloten in een grote tuin, die bewaakt wordt door twee vreselijk sterke reuzen. Ach, ach... ja, en het ergste is, dat hij de toverkracht van die eieren alleen maar gebruikt om er kwade dingen mee te doen. Ja, Ja!

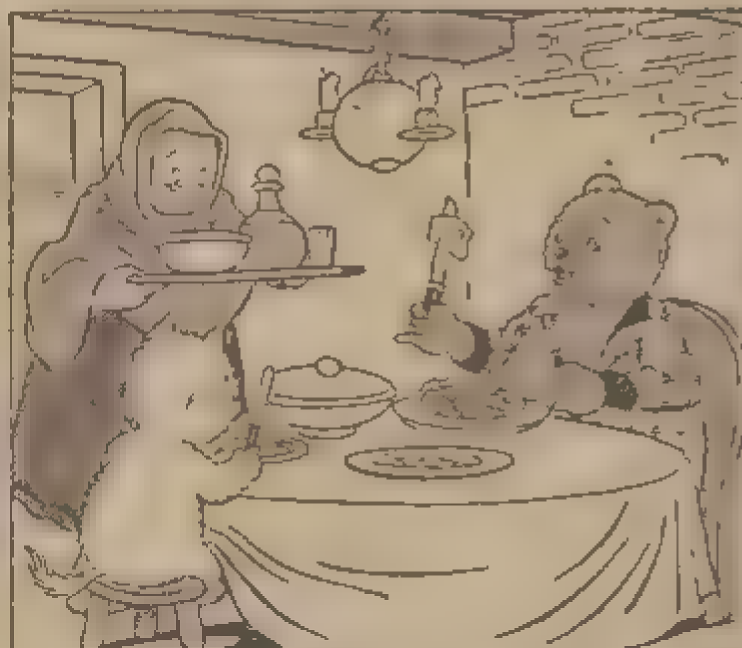
Kom maar eens mee, dan zal ik jullie laten zien wat ik al zo gemaakt heb.
— Kijk, zei Anne-Miebetje, hier staat een molentje, waar ik eten uit kan laten malen, net zoveel als ik wil. En daar staat een trommeltje dat gaat roffelen wanneer er gevaar is, en dat is een spinnewiel dat in een minuut vijfduizend draadjes kan spinnen en daar ligt een kristallen bol waarin ik precies kan zien waar iemand zich bevindt, al is hij ook nog zo ver weg. En dat . . . Maar ach, wat heb ik aan al die dingen wanneer mijn Gouden Vogel er niet is? Ik kan niets beginnen zonder de eieren!

Tom Poes in de Tovertuin

Ollie heeft honger

66

Mevrouw [illegible] ze [illegible] B[illegible] Bommel, u kunt op ons [illegible] rekenen. We zijn tot uw dienst [illegible] is het niet, Tom Poes? — Zeker, zei Tom Poes. U kunt er op rekenen, dat wij u die G[illegible]en Vogel binnenkort terug brengen. U zult zien, dat uw toverwagen niet voor [illegible] [illegible] [illegible]!

N[illegible] [illegible] [illegible] zei Heer Bommel. Zon[illegible] [illegible] te [illegible] wil ik er u op attent maken [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] niet [illegible] gegeten. En [illegible] [illegible] [illegible] nooit zijn [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] zou ik het zeer op prijs stellen wanneer

— [illegible] [illegible] Heer Bommel, zei het tovervrouwtje [illegible]. Ga maar aan tafel zitten, jij [illegible] Tom Poes, dan zal ik [illegible] [illegible] eens een lekker maal laten dragen, let maar eens op!

Nu, het duurde niet lang, of de tafel stond vol met de [illegible] dingen en Heer Bommel zei met een volle mond — U be[illegible] werkelijk een tovervrouwtje, want zo lekker heb ik van mijn leven nog niet gegeten!

— Zo is het, zei Tom Poes. U moet ons nu alleen nog vertellen, waar we zijn moeten en dan [illegible] we zo langzamerhand eens vertrekken!

Ach, zei Anne [illegible] daar zou ik haast het belangrijkste te vergeten! De [illegible] [illegible] waar men de Gouden Vogel opgesloten [illegible], ligt [illegible] tussen de Zeven Zwarte Bergen in [illegible] het eind van de Dorre Woestijn. Het is gemakkelijk te vinden want de grote poort [illegible] [illegible] moet, is al van verre te zien.

Tom Poes en Heer Bommel namen [illegible] afscheid van het tovervrouwtje [illegible] [illegible] [illegible] stap.

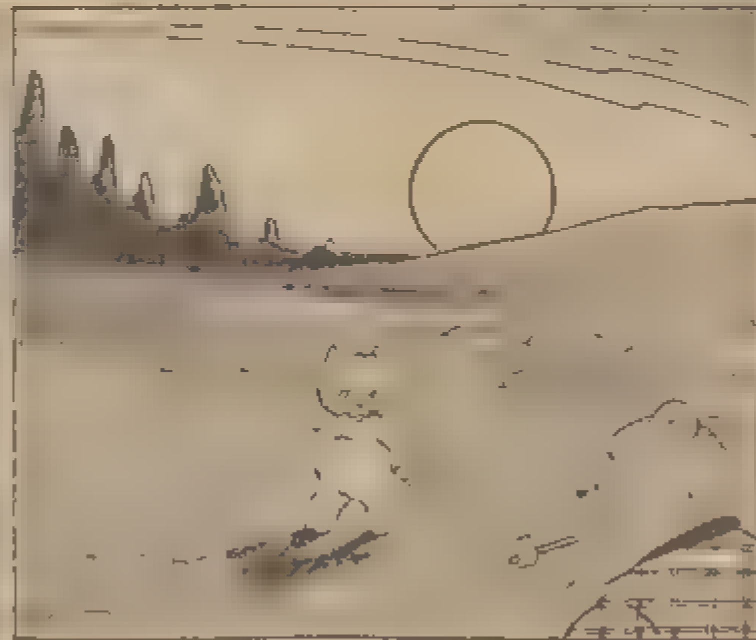
— Brrr, zei Heer Bommel, de **Dorre Woestijn! Dat klinkt** niets gezellig! Maar het ruikt **naar avonturen, en dat is de hoofdzaak!**

Tom Poes in de Tovertuin

Bij de zwarte bergen 67.

Het was een hele afstand, die ze af te leggen hadden. Ze liepen de hele dag en een stuk van de nacht, toen sliepen ze een paar uur en gingen daarna weer verder Maar de volgende morgen vroeg waren ze nog steeds midden in de Dorre Woestijn en heer Bommel begon aardig moe te worden. — Pffffff, zuchtte hij, wat ben ik begonnen! Wat een gesjouw! En dan straks nog die reuzen! Wat kunnen we daar eigenlijk tegen beginnen, Tom Poes? Nee, ik zie het somber in

— Kom, kom, heer Ollie, zei Tom Poes. U moet de moed niet laten zakken. We zullen er nu wel haast zijn en wat die reuzen betreft, och, ik heb wel vaker met reuzen te maken gehad en het valt best mee. Je moet ze weten aan te pakken, ziet u! Je moet listen bedenken, want tegen list kan geen reus op. Ze zijn over het algemeen tamelijk dom.

Daar kon je wel eens gelijk in hebben, zei heer Bommel. Maar tja, hoe doe je dat, een list verzinnen? — Hm, zei Tom Poes, dat moet in je zitten. Ik ben er erg goed in, al zeg ik het zelf, maar daar ben ik dan ook Tom Poes voor.

— Wel, wel, zei heer Bommel, een bescheiden manneke ben je niet. Maar ik moet toegeven, dat je gelijk hebt. Wat mezelf betreft

— Wacht eens even! riep Tom Poes, als ik me niet vergis, zie ik daar de Zeven Zwarte Bergen al! Heer Bommel leefde helemaal op, hij zette er flink de pas in en ja, toen hij boven op een heuvel geklommen was, zag hij in de verte werkelijk de hoge pieken van een woest gebergte!

Tom Poes in de Tovertuin

Ze zetten er nu flink de pas in, en na een half uurtje zagen ze in de rotsen een grote, donkere poort.

— [illegible] het over had, zei Tom Poes. Kom mee, Heer Ollie, nu gaat het beginnen!

[illegible] zei je, nu gaat het beginnen, zei je.

Ja, ja, en waar zouden nu die reuzen zijn, jonge [illegible] een list bedenken?

— [illegible]

— Alle lantarentjes, wat is het hier donker, bromde Heer Bommel toen ze onder de poort doorliepen. Ik voor mij houd meer van het warme volle zonlicht! Zou het zo blijven? Het lijkt me niet prettig om in de duisternis tegen reuzen te vechten en intussen ook nog listen te bedenken. Nee, dat is niets voor Ollie B. Bommel, wat jij, Tom Poes?

— Hoor eens, zei Tom Poes een beetje boos, als u geen zin hebt om mee te doen, ga ik alleen verder. Ik dacht, dat u van avonturen hield, net als ik!

— Kom, kom, suste Heer Bommel, zo bedoel ik het niet! Een beer een beer, een woord een woord!

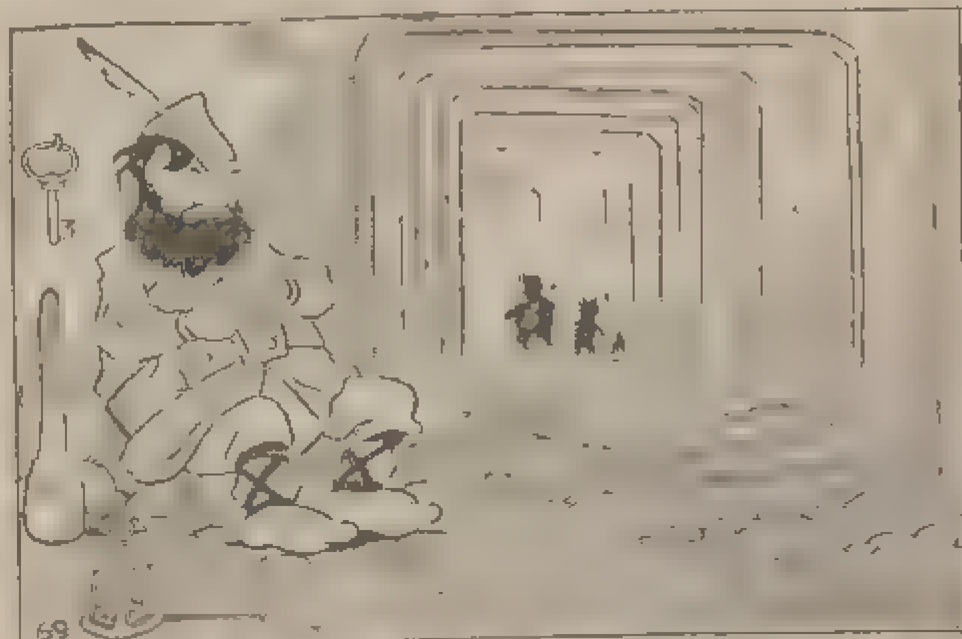
Ik doe mee tot het bittere einde, je kunt op me rekenen! Het is hier trouwens al veel lichter, zie ik. Gelukkig maar!

— Ja, zei Tom Poes hoewel we nu dubbel voorzichtig moeten zijn!

omzetbelasting. Deze mag, zoowls bedoeld ... Raamweg 14 te 's-Gravenhage

Tom Poes in de Tovertuin

Een lastige nies 69.-

Ze liepen door een lange heel-verlichte tunnel en er was in verten of wijd geen iets te zien, zodat ze flink konden opschieten. Maar ineens stond Tom Poes stil en greep Heer Bommel bij zijn arm. — Ik hoor wat, fluisterde hij, wees eens stil!

Heer Bommel hield zijn adem in en hij hoorde nu ook iets, een ver verwijderd, dreunend geluid! — Er moet hier ergens een houtzaagmolen zijn, mompelde hij. Denk je ook niet, Tom Poes? — Ach, wat! fluisterde Tom Poes, dat is een reus, die zit te slapen! Dat treffen we! Blijft U nu hier staan en maak geen geluid, dan zal ik eens op verkenning uitgaan. Misschien kunnen we zo langs hem heen lopen.

Tom Poes sloop weg en Heer Bommel bleef alleen in de tunnel staan.

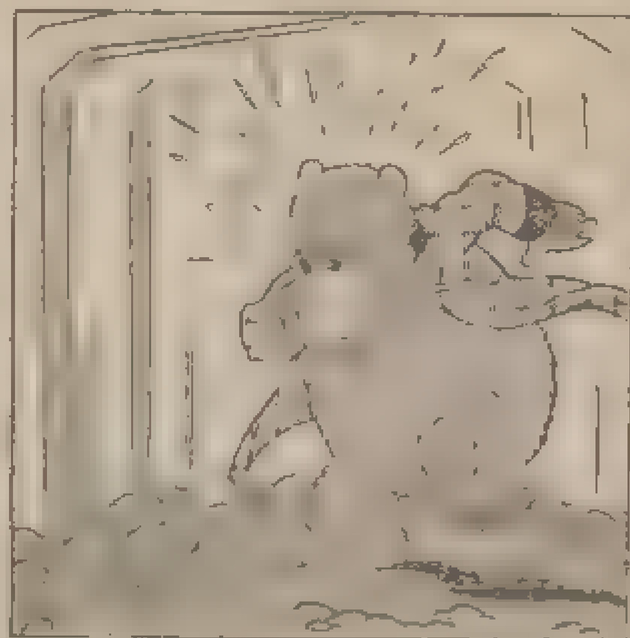
Tjonge, mompelde Tom Poes in zichzelf, wat tref ik dat! Deze reus moet natuurlijk de ingang naar de Verboden Tuin bewaken en hij heeft de sleutel van de poort naast zich hangen! Dat is maar een klein kunstje om die er af te halen en dan kunnen we zo maar binnen wandelen.

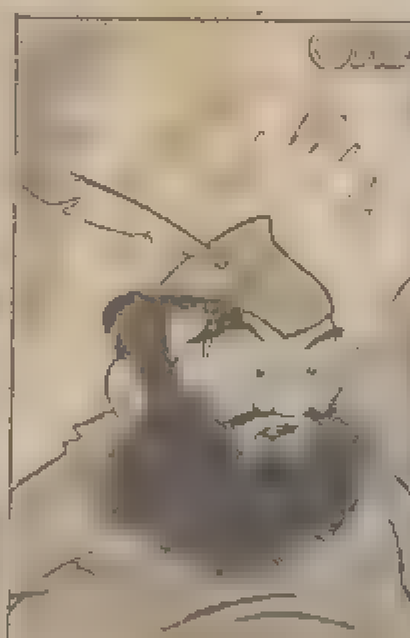
Ja, alles zou dan ook goed gegaan zijn, wanneer Ollie B. Bommel geen kriebel in zijn neus had gekregen. Maar Ollie kreeg wèl een kriebel, een heel erge zelfs! Hij hijgde en zuchtte. Hij drukte zijn zakdoek tegen zijn neus, maar niets hielp. Ten einde raad drukte hij zijn neus dicht.

Tom Poes in de Tovertuin

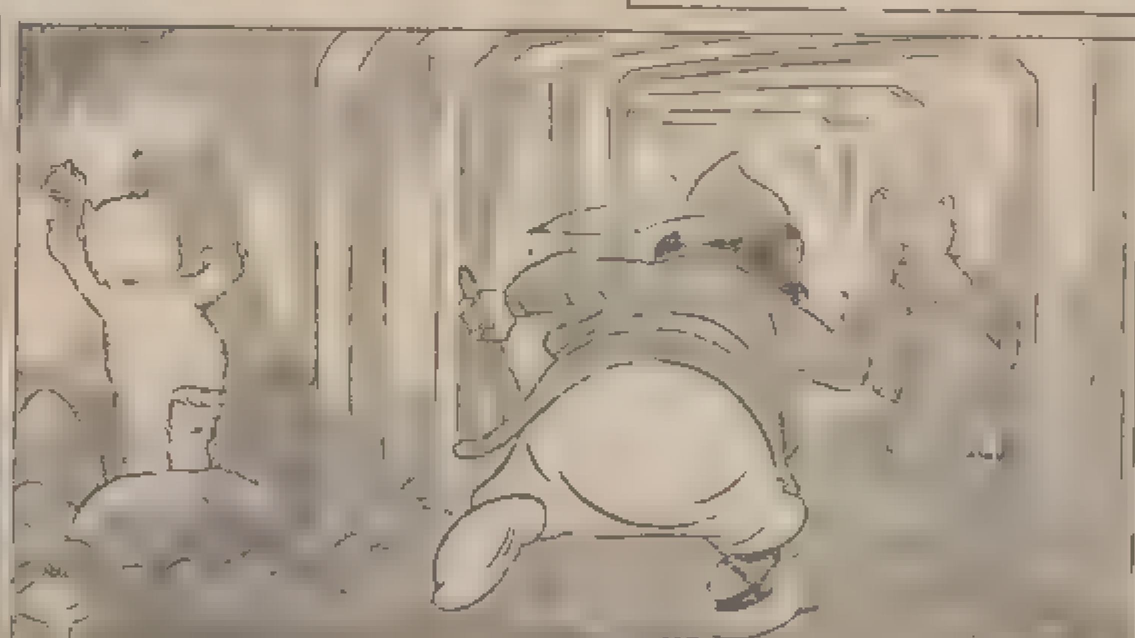
[illegible] 70

Er was niets meer aan te doen, Ollie Bommel moest niezen en dus niesde hij: — Hatsjieieie!!.... hatsjoeoeoeoeoeoe!!! Het geluid weerkaatste tegen de tunnelwanden en de echo's rolden van alle kanten door het gewelf. Tom Poes, die net op het punt stond de sleutel van de muur te nemen, maakte zich zo klein mogelijk en drukte zich stijf tegen de wand aan, want de reus was met een schok wakker geworden.

Hij sperde zijn kleine oogjes wijd open, en keek woest in de rondte. — Wa..... wablief? . . zei de reus. Toen sprong hij overeind en brulde: — Indringers! Er zijn indringers! Waar is mijn knots .. ik zal ze ... Ha'!!

[illegible] moet ik beginnen .. wist ik nu maar een [illegible] . ik wou, dat ik Tom Poes was! Hoe verzin ik een list .. ?? Alle reuzen-nog-an-toe!

leven van Rembrandt tot onderwerp

Tom Poes in de Tovertuin

Een list van Olie 7

De [illegible] tte zijn knots dreunend op de grond en bulderde: — Indringers, hè? Wat betekent dat, hè? Geef antwoord, wat kom je hier doen, hè? Dit is verboden terrein! Wist je dat soms niet, hè? Wat let me, of ik maak mosterd van je, hè? Wat? Ik zal [illegible].

— Oho, kom-kom, jonge vriend, zei Heer Bommel kalm. Je taal overschrijdt de grenzen der beleefdheid! Iemand van mijn stand moet met de nodige onderscheiding behandeld worden of hij verliest zijn geduld! Ik ben niets over je te spreken! Hoe heet je, ventje? Kom-kom, geef eens gauw antwoord!

De reus staarde hem verbaasd aan, want zo had nog nooit iemand tegen hem ge[illegible].

[illegible] … ahum … ik [illegible] Knuppe[illegible], stotterde hij. En wie ben jij? Hoe durf je eigenlijk [illegible] — Ik ben Hocus Pas, de grote tovenaar, zei Heer Bommel kalm. Maar nu werd de reus toch echt boos. — Dat is een leugen!!! schreeuwde hij. Ik ken Heer Hocus Pas!!! Hij zelf heeft me hier neergezet om zijn tuin te bewaken!!! En jij, ongelukkig klein beertje, zou [illegible]

— Juist, zei Heer Bommel kalmerend, ik zelf! Weet jij ongelukkig klein manneke dan niet, dat een echte [illegible] [illegible] plaats wenst? Wees eens een ogenblikje stil, Knuppeldeknorisje, dan zal ik je bewijzen, dat ik de waarheid spreek! Knuppeldeknori[illegible] was stil en keek vol verbazing [illegible] [illegible] langzaam en geheim[illegible] tasje open begon te maken. Intussen had Tom Poes de sleutel in het slot van de grote deur gestoken en maakte dat open. — Heer Ollie moet zelf maar zien hoe hij zich er uit redt, dacht Tom Poes. Ik kan hem nu [illegible] de reus eigenlijk met hem uitvoeren, daar in de tunnel. Het is er zo stil …

zijn en de voedingsbodem van dierlijken

EEN ARTIKEL OVER

Tom Poes in de Tovertuin

Knuppeldeknoris overbluft 72.

Heer Bommel haalde zijn verrekijker uit het tasje en gaf die aan den reus Knuppeldeknoris. — Alsjeblieft, ventje, zei hij, kijk daar nu maar eens goed en kalm doorheen in mijn richting, dan zal ik je eens even iets laten zien.

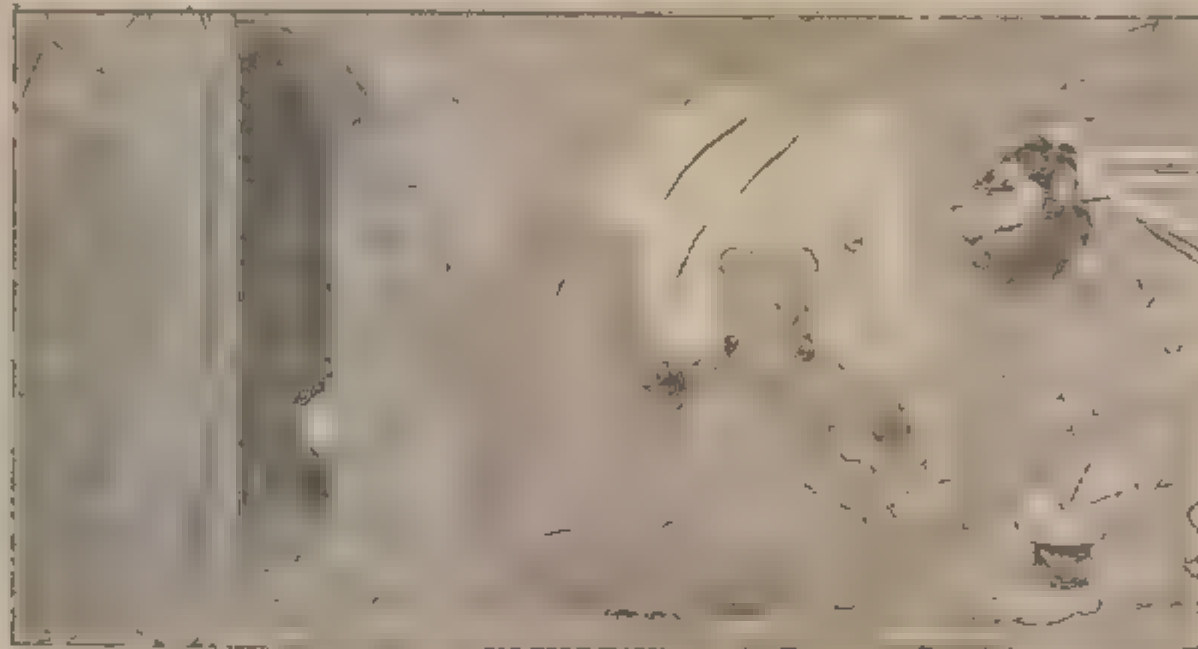
De reus krabde zich eens in zijn ruige haardos, want hij vertrouwde het zaakje maar half.

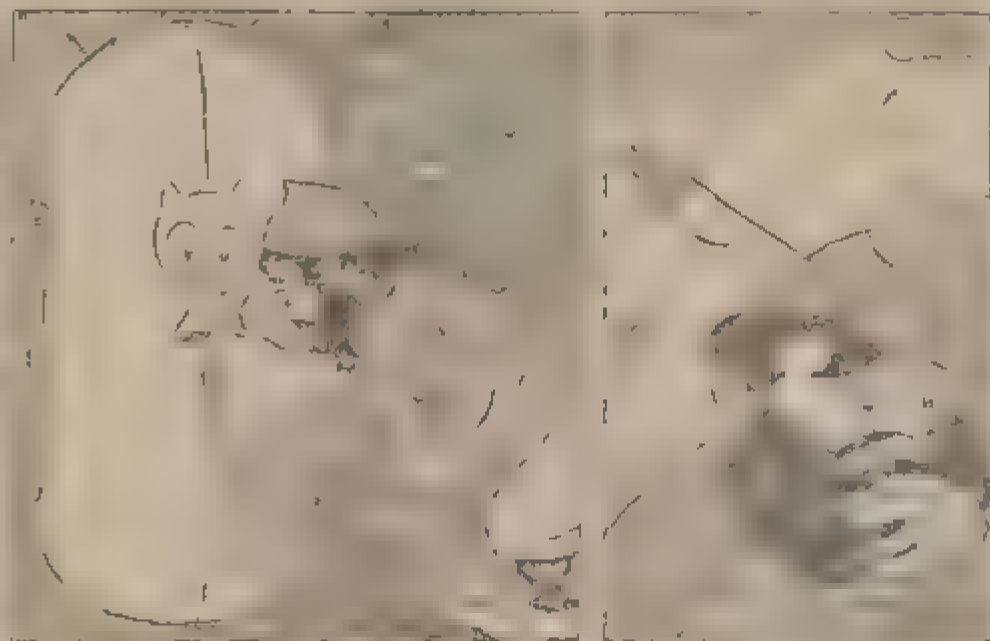
[illegible]

[illegible] den verbaasden Knuppeldeknoris.

Tom Poes in de Tovertuin

De [illegible] weg 73

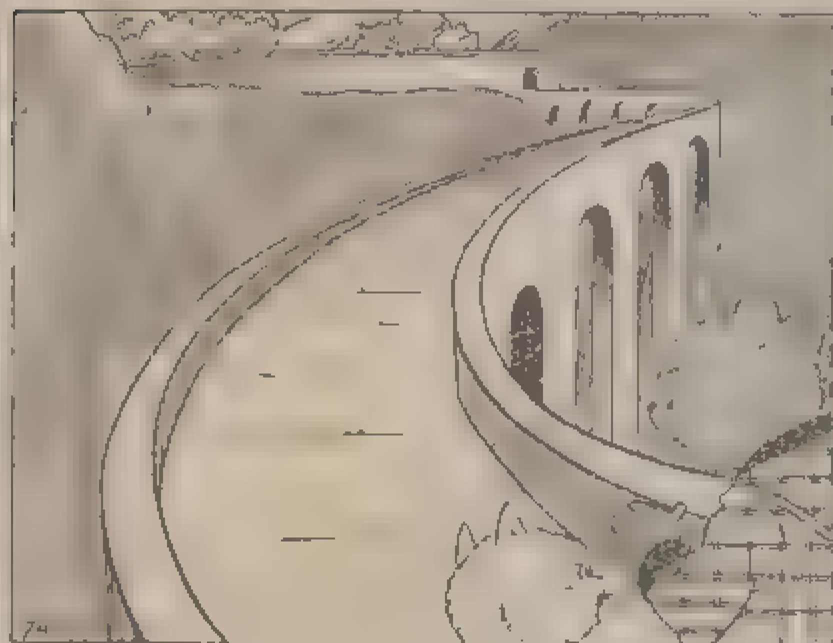

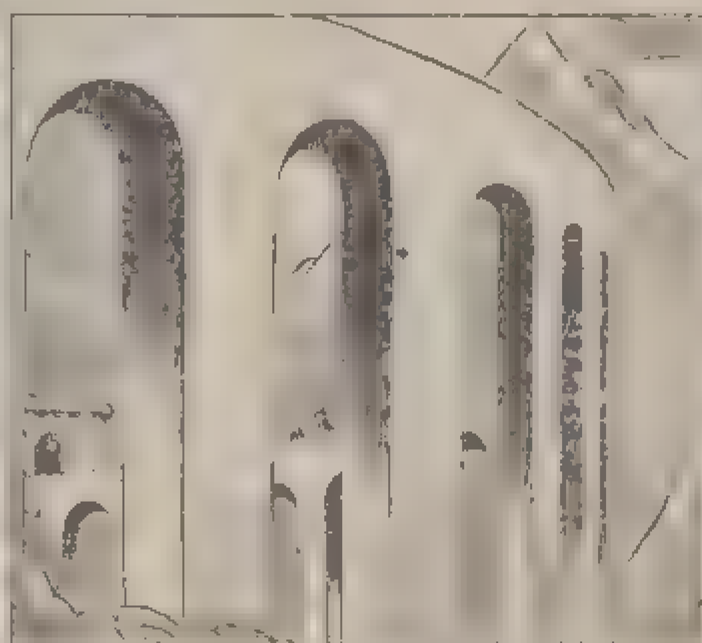
[illegible]

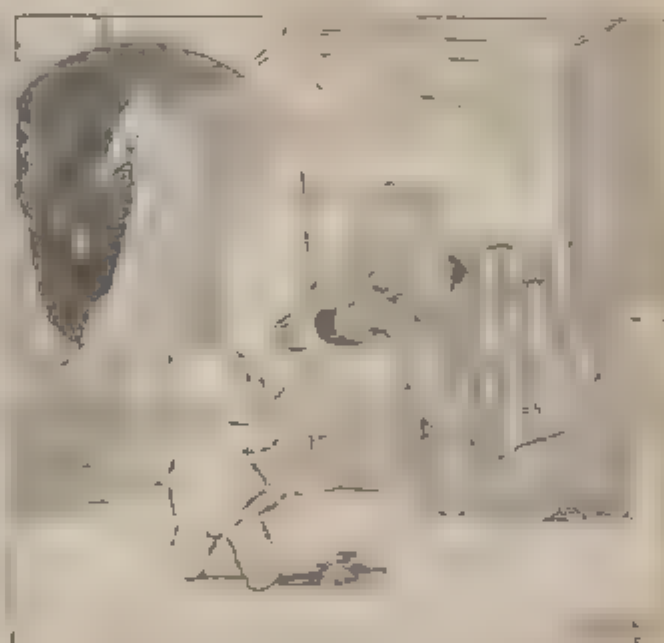
moeilijk geval, erg moeilijk....

Tom Poes in de Tovertuin

Ollie is trots 74

Heer Ollie B. Bommel had al gauw Tom Poes ingehaald en nu liepen ze samen over de lange hoge brug, die tussen de Zeven Zwarte Bergen naar de Verboden Tuin leidde.

— Tjonge, zei Tom Poes, het valt me mee, dat U nog komt, Heer Ollie! Ik dacht werkelijk, dat die reus U gevangen had genomen en ik liep al te peinzen, hoe ik U door een list zou moeten bevrijden, wanneer ik straks met die Gouden Vogel terug zou komen!

— Tut tut, kom-kom! zei Heer Ollie. Je moet niet zo opscheppen, Tom Poes! Jij bent heus niet de enige, die een list kan verzinnen! O nee! Olivier B. Bommel is er ook nog. En terwijl Tom Poes verbaasd toeluisterde, vertelde Heer Ollie breedvoerig, hoe handig hij geweest was.

... al Tom Poes toe, toen h...

[illegible]

neer U niet zo dom was geweest om te niezen, was al die moeite overbodig geweest! Het had net zo goed verkeerd af kunnen lopen.

— Wel alle-listen-nog-an-toe! bromde Heer Ollie, dat is allemaal...

— Stil, zei Tom Poes, hier is de poort naar de Verboden Tuin al, Heer Ollie. Als we nu heel voorzichtig zijn, hebben we binnenkort de Gouden Vogel van Anne-Miebetje. Maar ga nu niet weer niezen, want, wie weet, slaapt de reus, die hier de boel bewaakt, ook wel!

— Maar daar kan ik toch niets aan doen? Als ik moet niezen, moet ik niezen, alle zakdoeken-nog-an-toe! mopperde Ollie B. Bommel.

Export van Indië

(Ingezonden mededeling)

de Nederlandsche douane, voor de wa

Tom Poes in de Tovertuin

Daar komt hij aan 75

Tom Poes en Heer Ollie B. Bommel liepen [illegible]
ze groeiden zo dicht op elkaar, dat er maar [illegible]
helemaal stil. Dat kwam, denk ik omdat de [illegible]

— Waar lopen we nu eigenlijk naar toe? vroeg Heer Bommel. Hoe weet je, dat dit de goede richting is? Je hoort niks, je ziet niks dan bomen en deze tuin is zo groot, dat je er [illegible]

Nee, jonge vriend, het lijkt me beter, dat we ons in dit zachte mos een beetje uitstrekken om de ledematen rust te geven. Dan merken we vanzelf wel, wanneer er iets gebeurt. Vind je ook niet, Tom Poes?

— Nee, zei Tom Poes, dat vind ik niet! Rusten kunnen we altijd nog wel. Laten we nu eerst het terrein maar eens verkennen, dan . . . maar wees stil! Daar komt iets aan!

Ja, toen zij zich achter een dikke boom verscholen, zagen zij over de heuvel heen een reus aankomen, die op zijn hand een gouden vogel droeg!

— Deze reus slaapt niet! fluisterde Tom Poes. We moeten een list bedenken! Vlug, direct merkt hij ons!

— Bedenk jij nu maar een list, jonge vriend! mompelde Heer Bommel. Ik ken er maar één! Die met de verrekijker, weet je wel?

Tom Poes in de Tovertuin

Een lastig menu 76

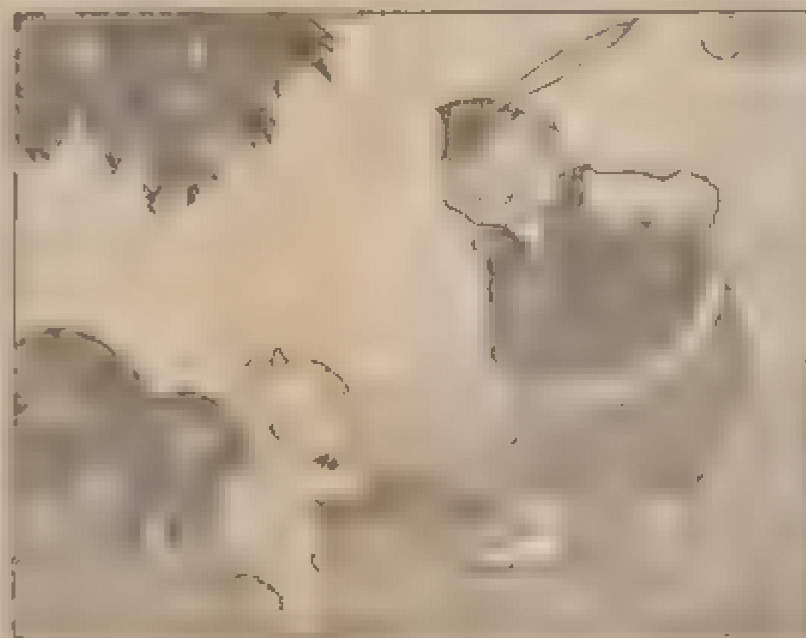
... pruttel, maar stapte brutaalweg achter de boom vandaan en ging naar de reus toe.

... en negentig maiskorrels en zijn zeven en zeventig hennepzaadjes en een liter dauwdruppels en ...

... u me nu eens precies vertellen hoe u al dat eten klaarmaakt? Dat zal wel erg moeilijk zijn, niet?

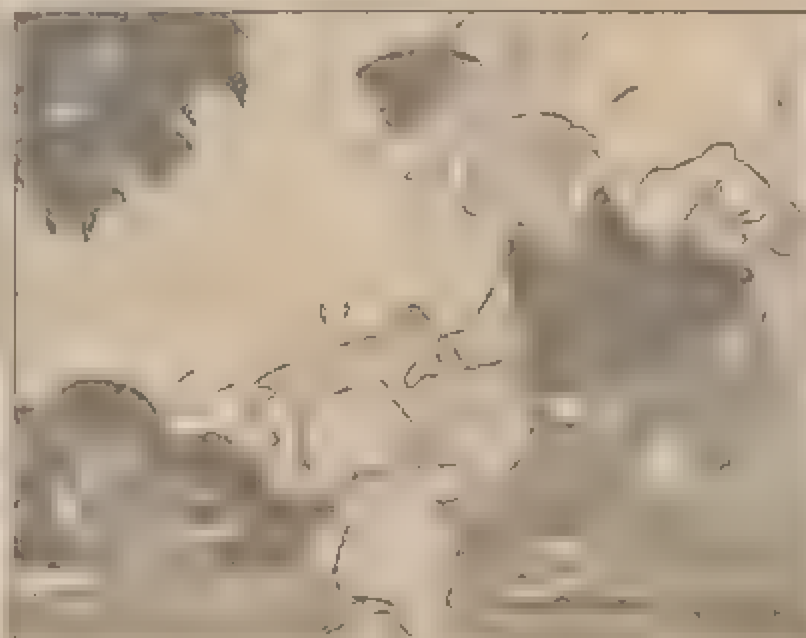
Tom Poes in de Tovertuin

Vervolgverhaal 77.

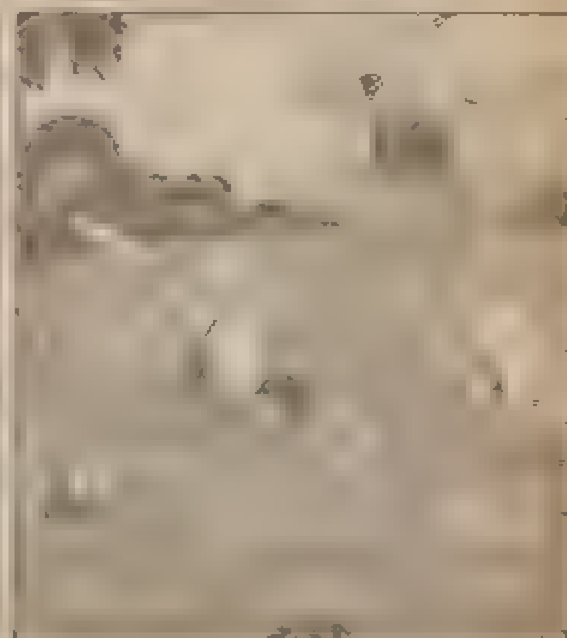
— Jaja, zei de reus, het is werkelijk niet gemakkelijk om het eten voor die gouden vogel goed klaar te maken! Er is er eigenlijk maar één, die dat goed kan, en dat ben ik!
Ja, zei Tom Poes, dat zei heer Hocus Pocus ook al, er is er maar één, die goed voor die vogel kan zorgen, zei hij, en dat is ... Hoe heet u nog maar?

Zei Hocus Pas dat heus? Zei hij werkelijk: En dat is Knorremorris?
— Dat zei hij, zei Tom Poes en hij knikte ernstig.

Hij heeft me opgedragen om aan u te zeggen, dat hij zeer tevreden over u was, en dat ...
Maar op dat moment gebeurde er iets. Heer Bommel had de vogel te pakken gekregen en daarover was hij zo in zijn schik, dat hij helemaal vergat om het touw, dat het dier aan de poot droeg, los te maken. Hij pakte het beest onder de arm en zette het op een lopen. Nu, je begrijpt wat er gebeurde. De reus hield het eind van het touw nog steeds in zijn hand, en ...

getrokken.

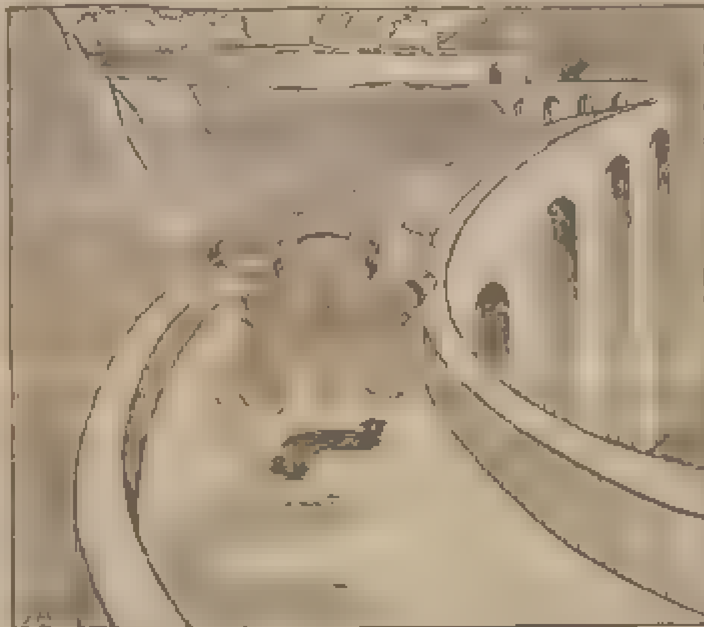
— Hela! Ho! Hédaar! riep Knorremorris. Dieven! Indringers! brulde hij. Nu, Tom Poes wachtte niet af wat hij verder zou gaan doen, maar zette het ook op een lopen, achter heer ...

nu pas begreep, hoe hij was beetgenomen, begon razend en tierend de achtervolging

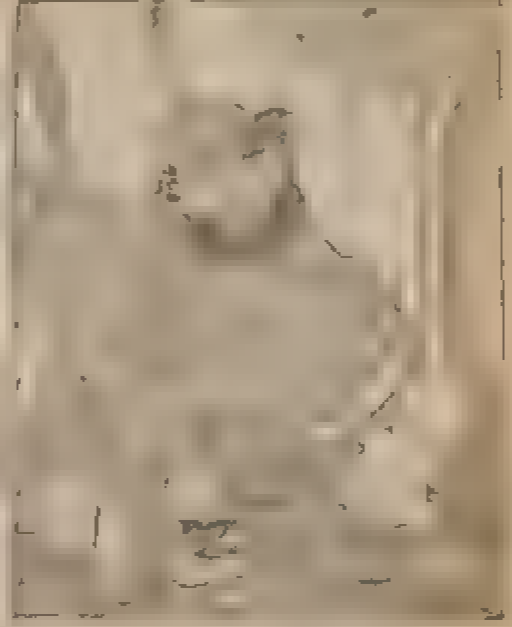
Organisatie van ... | Mr. P. Rink † | ALLEEN DE POLITIE | O... Augustus!

Tom Poes in de Tovertuin

En [illegible] 78

Tjonge, wat rende heer Bommel! Hij had voor die tijd zelf niet geweten, dat hij zó hard lopen kon! Maar hij begreep wel, dat het er nu van af hing en dat hij iets goed te maken had. Ja, het was een domme streek van hem geweest, om dat touw niet eerst los te maken, dat was nu al de tweede keer, dat door zijn schuld alles haast mislukte! Hij vloog meer dan hij liep de lange brug over, dook de grote poort in en schreeuwde al van verre: — Hédaar, Knuppeldeknoris! Waar zit je? Kom hier'!

— Wa-wat is er aan de hand, heer Hocus Pas? vroeg de reus verbaasd.

— L[illegible] want anders [illegible].

— [illegible] zelf. — Dit is een klein iemand, wat moet ik

En toen sprong Tom Poes hijgend de poort uit en [illegible] gehouden.

— Vlug' hijgde Tom Poes, doe die poort op slot! Daar komt een gevaarlijke reus aan, die met je vechten wil!'

— [illegible]

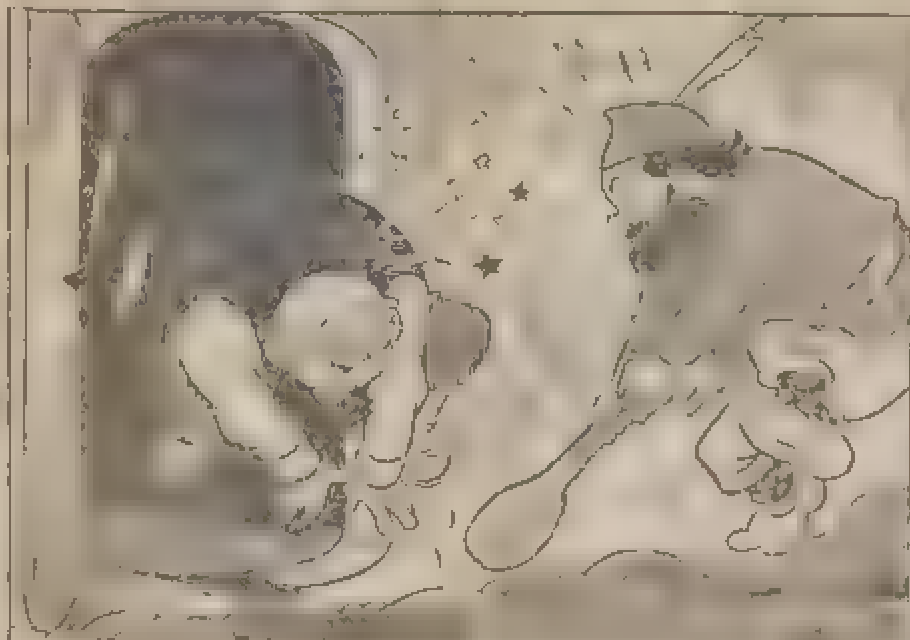
Tom Poes rende zonder hem antwoord te geven verder. Uit de poort klonken de daverende voetstappen van den naderenden [illegible]

Het fries tusschen de beide koppen

Tom Poes in de Tovertuin

Een geweldige klap 79.

Ja K[illegible]knots [illegible] veel meer [illegible] zich [illegible] dikke beer toch bewezen had een groot tovenaar te zijn, en dat het daarom maar het vei[illegible] [illegible] hij [illegible] met zo maar [illegible] een [illegible] kon [illegible] die [illegible] neerde, was [illegible] groot en [illegible] als [illegible] en [illegible] zijn knots beet, hief die hoog boven zijn hoofd en....

Bo[illegible]! Met een geweldige klap liet hij hem [illegible] reus. Nou, die was daar niet op verdacht en tui[illegible] En toen .... Ja, toen zag Knuppeldeknoris pas, [illegible] zo hard [illegible] zo ontzetten [illegible] het [illegible] van zijn [illegible] hoofd trok en [illegible] Maar daarmee maakte hij de zaak niet beter.

De langzaam bijkomende Knorremorris zei tegen hem: H-h-houd je m-m-mond .... Umphhhhh .... Je bent de s-sufste r[illegible] reus, dien ikikk.k ooit gezien h-heb. S-straks heb ikkik n-nog een appeltje m-met je te schillen, maar eerst m-moeten we de Gouden Vogel terughebben! K-k-kom [illegible]!

Tom Poes in de Tovertuin

Gelukkig, een rotsblok 80.

80

Tom Poes en Heer Bommel waren al een heel eind opgeschoten en ze dachten al, veilig te zijn, maar toen Tom Poes even achterom keek, zag hij tot zijn schrik, dat de [illegible] en [illegible] en Knup**peldeknoris hen op de hielen zaten.**

— Dat loopt mis, Heer Ollie, zei hij. — Ze halen ons in want ze lopen harder dan wij! We zijn **verloren als er niet vlug iets gebeurt!**

— Oef!! — hijgde Heer Bommel, — laat er dan maar iets gebeuren, Tom Poes! Ik ben er te moe voor! Oef . . .

Nu gebeuren deed er niets, alleen zag Tom Poes plotseling in de nabijheid van de [illegible] Woest een groot rotsblok liggen. [illegible] kon in ieder geval een kleine opschorting betekenen. — Kom, Heer Ollie — riep hij — Herbeen! Misschien is daar bovenop een schuilplaats! Hij rende naar het rotsblok toe en begon te klimmen. Heer Bommel volgde hem hijgend en blazend, terwijl de reuzen in de verte [illegible] nieuwend na[illegible]

Tom Poes in de Tovertuin

Knuppeldeknoris is slim 81.

Knorremorris bereikte het eerst het rotsblok.
— Hier zijn ze heen gegaan! — schreeuwde hij. — Ze denken natuurlijk, dat ze mij beet kunnen nemen! Zoeken natuurlijk een schuilplaats aan de andere kant! Ha! Kom mee, Knuppeldeknoris! Er omheen, vlug! Ha! — Knuppeldeknoris gehoorzaamde en zo stormden de twee reuzen in galop om het grote rotsblok heen, natuurlijk zonder iets te vinden, want Tom Poes en Heer Bommel lagen met de Gouden Vogel veilig en wel boven op de rots en luisterden angstig naar het gedraaf.

Knuppeldeknoris was de eerste, die een verstandig idee kreeg.
Hé, — dacht hij. — wanneer die schavuiten nu ook om de rots lopen, kan het lang duren! Het is natuurlijk veel beter, dat ik de andere kant omga. Dan zitten ze tussen mij en Knorremorris in en dan moeten ze al erg handig zijn om nog te ontkomen! Zo gedacht, zo gedaan; Knuppeldeknoris draaide zich ineens om en rende terug.

— Tjonge, dacht Tom Poes, nu hebben ze direct in de gaten, dat wij ergens anders moeten zijn en dan gaan ze natuurlijk boven op de rots zoeken! Het ziet er niet best uit! Hoe moet dat aflopen?

Tom Poes in de Tovertuin

Een prentje per dag. 82.

Nu, het liep heel anders af, dan iemand had kunnen denken. Knorremorris was er niet op verdacht, dat Knuppeldeknoris ineens de andere kant om was gegaan en Knuppeldeknoris was zó vervuld van zijn eigen handigheid, dat hij niet oplette. Zo kwam het, dat de twee reuzen in volle vaart met hun hoofden tegen elkaar opbotsten. Dat gaf een knal! Ze zakten beiden tegen elkaar aan op de grond en staarden wezenloos voor zich uit, terwijl ze hun builen betastten.

Het duurde een hele tijd voor ze weer zoveel belangstelling in hun omgeving hadden, dat ze verder over de achtervolging van Tom Poes en Bommel konden denken. En toen was het te laat, want Tom Poes, die op het randje van de rots alles had gezien, maakte natuurlijk gebruik van de gelegenheid. Hij hielp den dikken Heer Bommel naar beneden en zette het achter elkaar aan op een lopen. Ja, Knuppeldeknoris had het wel grondig bedorven, die. Ik heb horen vertellen, dat Knorremorris zijn leven lang geen woord meer tegen hem gesproken heeft en dat hij, wanneer het volle maan is, nog altijd hoofdpijn krijgt. En zij durfden geen van beiden Hocus Pas, den grottenaar, meer onder ogen komen en zijn met pensioen gegaan.

Tom Poes in de Toovertuin

Bommel heeft weer honger 83.

Tom Poes en Heer Bommel liepen intussen verder met de Gouden Vogel. Het ging heel wat vlugger dan de heenreis. Ze wisten immers niet zeker of de beide reuzen niet weer achter hen aan zouden komen? Daarom namen ze maar het zekere voor het onzekere en renden aan één stuk door. Het duurde dan ook niet lang of ze zagen het huis van de oude Anne-Miebetje voor zich liggen.

Nou, die was ! Dat begrijp je! Ze had er al niet eens meer op gerekend, dat ze haar Gouden Vogel nog ooit terug zou zien en zeist dan ook niet, hoe ze haar dankbaarid zou tonen.

— Mevrouw, zei Ollie B. Bommel, — het is, dat U over dankbaarheid praat, anders 1 U mij misschien onbeleefd vinde wanneer ik U er op attent maak, dat wij in een paar dagen niets behoorlijk meer hebben gegeten.

Maar het is een feit, dat U mij nergens zo'n plezier mee kunt doen als met een maaltje uit Uw tovermolen. Wat jij, Tom Poes?

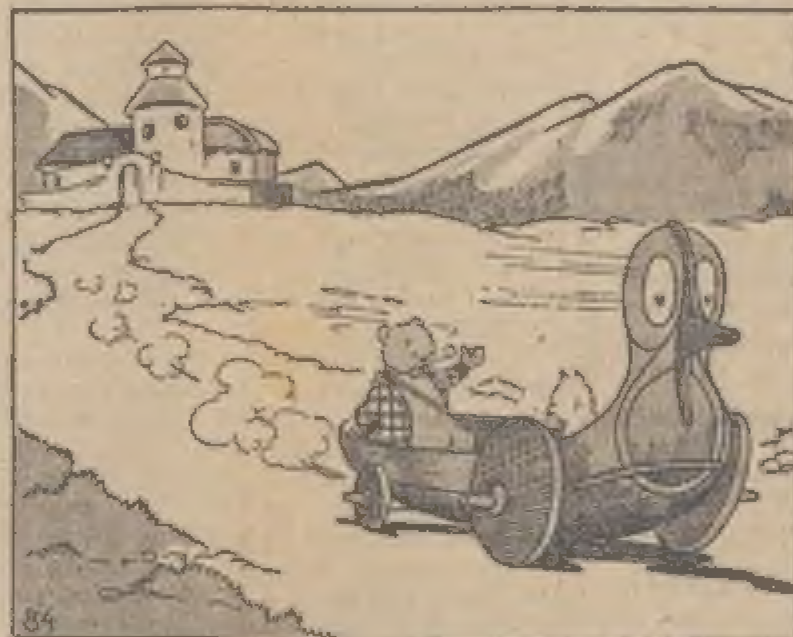
— Het is met mij precies zo, zei Tom Poes. — En U hoeft ons helemaal niet te bedanken, hoor, want het genoegen was helemaal aan onze kant.

Nu, Anne-Miebetje haastte zich om een lekker maal gereed te maken en toen Heer Bommel en Tom Poes alles hadden opgegeten en hun avonturen hadden verteld, zei ze:

— Nu heb ik nog een kleine verrassing voor jullie!

Tom Poes in de Tovertuin

Een droevig afscheid 84.

— Kijk, zei Anne-Miebetje, ik heb de toverwagen klaar gemaakt. Die zal jullie nu weer naar de driesprong rijden. Dat is dan het enige wat ik voor jullie doen kan, maar als één van jullie ooit in moeilijkheden zit, dan hoop ik, dat je bij mij komt. Waarschijnlijk zal ik je wel kunnen helpen, nu ik mijn Gouden Vogel weer heb. En nu, goeie reis en wel thuis!

Zo zaten Tom Poes en heer Bommel dus voor de tweede keer in de voortratelende toverwagen en heer Bommel zei: — Je kunt me geloven of niet, Tom Poes, maar ik voel me werkelijk bedroefd!

Ik heb een paar stomme dingen gedaan, dat weet ik, en het is heus niet aan mij te danken, dat alles zo goed is afgelopen.

Maar toch heb ik zelden in mijn leven zoveel plezier gehad! Dit was pas, wat je noemt een avontuur! En daarom spijt het mij, dat ik nu afscheid van je moet nemen. Je bent een poes naar mijn hart, jonge vriend!

— Wel, zei Tom Poes, waarom blijft U dan nog niet een tijdje bij mij logeren? In mijn huis is plaats genoeg en ik zou het ook wel gezellig vinden.

Intussen had de toverwagen halt gehouden bij de Kale Driesprong en heer Bommel stapte uit. — Nee, mijn vriend, zei hij, dat gaat niet, dat zou tegen mijn principes zijn!

Ik voel, dat ergens anders nieuwe avonturen mij roepen en dus: Vaarwel! Het ga je goed! En misschien tot ziens!

Hij schudde Tom Poes lang en nadrukkelijk de hand, terwijl de toverwagen in de verte verdween. Toen draaide hij zich om en begon de heuvel af te wandelen, de ondergaande zon te gemoet.

Het is jammer, dat hij niet een poosje bij mij wilde blijven, dacht Tom Poes. Ik geloof, dat ik aan hem gehecht ben geraakt, al was hij dan ook een beetje dom. Enfin, de hoofdzaak is, dat er weer nieuwe avonturen komen.

eer
ge-
van
het
tti-
ren
ab-
oen
oen
ten
en-
nen
de
vas
uit-
en

Acht gevan zes

De heer C. Cordijn